

Waar denk jij aan, als je het woord 'lente' hoort?

De kans is groot dat het eerste wat in je dachten komt iets zal zijn zoals dit

Wij associëren de lente spontaan met het ontluiken van nieuw leven.

Niet onterecht uiteraard, we zien het zo onder onze ogen gebeuren. Het woord 'lente' wijst nochtans in de eerste plaats op iets anders. Jawel, 'lente' is afgeleid van 'lengte' - wat uiteraard te maken heeft met 'het lengen van de dagen'. Of preciezer nog: met het groeien van het licht. Het wijst dus niet zozeer op dat nieuwe leven, maar op de oorsprong van dat nieuwe leven: zonder groeiend licht, geen groeiend leven!

Is Kerstdag het feest van het uitzien en beloftevol dóórbreken van het licht; de lente doet ons úitbreken, dankzij dat licht! - dat heet: Verrijzenis!

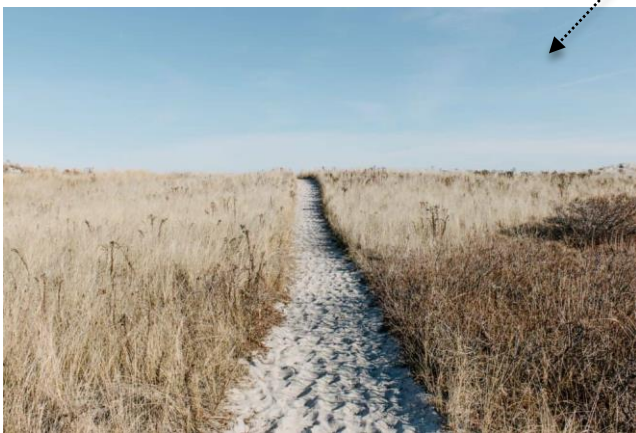
Christelijke spirituele schrijvers hebben vaak nog dieper willen doorgraven naar 'de oorsprong van dat nieuwe leven en dat groeiend licht'. Hadewijch (1200-1260) was daar één van. Hieronder strofe 1-3 uit haar 6de Lied. (uit: Hadewijch, Liederen. Vertaald en toegelicht door V. Fraeters en F. Willaert)

Laat de *Minne* in jou groeiend zijn; laat je begeerte (= vurig verlangen naar G-d) oplaaien; laat je ijver naar hem toe nooit aflatend zijn ...

De 3de foto stemt tot nadenken: is dat 'lente'?

Is een 'altijd fleurig bloeiende lente' geen wensdroom?

Zou 'diepgaand vertrouwen op de komst van nieuw leven' er niet in bestaan dóór de dorheid heen te blijven gaan omdat wij geloven dat (Verrijzenis)horizon ons gegéven wordt?

*Wanneer maert zijn intrede doet,
herleeft alles;
alle gewassen ontkiemen
en worden in korte tijd groen.
Zo herleeft ook de begeerte,
en de minne in het bijzonder,
want zij wil alles verkrijgen
en in minne zo dapper worden,
dat ze zich helemaal aan minne overgeeft
en als minne met minne leeft.
Als iets daarvan buiten haar bereik zou blijven,
dan zou ze daar veel verdriet om hebben.*

*Wie begint te groeien,
zie erop toe dat hij zijn ijver niet verliest
om goede werken te doen,
maar hij diene om de eer van de minne
en leve in hoge verwachting
van wat zijn hart wenst.
Minne zal hem wel kracht geven.
Hij zal zijn lief veroveren.
Want minne kan zichzelf
aan niemand ontzeggen,
maar ze geeft hem wat ze hem gunt,
en meer dan wat ze hem zelf voorspiegelt.*

*Wie al twijfelend mint,
die is nog in de greep van de rijp,
zodat hij niet zo hoog kan groeien
als het de minne behaagt. Dan voelt hij
de last van de edele minne.
Daar gaat geen blad aan het kiemen.
Hij kan ook niet goed bloeien,
tenzij de zon er is,
dat is: ware minne,
die de ziel in bloei doet staan.
Of hij nu verliest of wint,
het bevalt hem altijd.*